

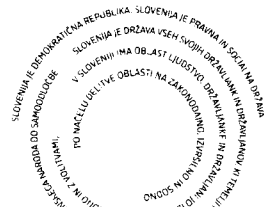
REPUBLIKA SLOVENIJA

DRŽAVNI ZBOR

Poslanska skupina Slovenske ljudske stranke

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 96 49, f: 01 478 98 67, e: gp@dz-rs.si, www.dz-rs.si

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE SKUPINA POSLANK IN POSLANCEV Prvopodpisani Franc Pukšič

Datum: 18.6.2013

DRŽAVNI ZBOR REPUBLIKE SLOVENIJE

Prejeto:	18-06-2013		
Šifra:	020-01/13-617		
Povezava:			
EPA:	1265-VI	EU:	
Sign. zn.:			
Kratica:			

Na podlagi 88. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06), 19. člena Zakona o poslancih (Uradni list RS, št. 112/05 - uradno prečiščeno besedilo, 20/06 - ZNOJF-1 in 109/08) in 114. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 92/07 - uradno prečiščeno besedilo) vlagamo podpisani poslanka in poslanci

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O JAVNIH USLUŽBENCIH

ki vam ga pošiljamo v obravnavo na podlagi 114. in 115. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije.

Predlagamo, da Državni zbor RS na podlagi 142. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije obravnava predlog zakona v skrajšanem postopku, ker gre za manj zahtevno spremembo zakona.

Prilogi:

- predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o javnih uslužbencih
- podpisi poslanke in poslancev

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O JAVNIH USLUŽBENCIH

I. UVOD

1. Ocena stanja in razlogi za sprejem predloga zakona

Zakon o javnih uslužbencih (Uradni list RS, št. 63/07 - uradno prečiščeno besedilo, 69/08 - ZTFI-A, 69/08 - ZZavar-E, 65/08 in 40/12 - ZUJF; v nadaljnjem besedilu: ZJU), ki je sistemsko uredil položaj javnih uslužbencev, je bil sprejet leta 2002 in je med drugim tudi podrobno uredil področje izbire uradnikov na najvišjih položajih v državni upravi, ki pogosto prihajajo v stik in sodelujejo s funkcionarji.

V svetu poznamo različne načine urejanja tega področja – od ameriškega "spoils" sistema, v katerem se ob menjavi oblasti zamenja tudi celoten uradniški vrh, do britanskega sistema, ki temelji na stalnosti uradništva, vključno z najvišjimi vodstvenimi položaji, in kadrovanju po povsem objektiviziranih merilih brez sodelovanja politike. Obstajajo tudi vmesne rešitve, kot sta npr. francoski ali nemški sistem, ki npr. poznata t. i. "politične uradnike" (politische Beamten) oziroma uradnike po diskreciji vlade. Na ključne vodstvene položaje se lahko imenuje samo uradnike z ustreznim nazivom, ki imajo za seboj bogato upravno kariero, vendar lahko znotraj tega nabora vsak minister oziroma drug funkcionar izbere ljudi po svoji presoji.

Tudi slovenski sistem temelji na nekakšni vmesni rešitvi, ki naj bi zagotavljala, da na ključne vodstvene položaje pridejo ljudje z odlično strokovno usposobljenostjo, hkrati pa omogoča funkcionarjem, da vplivajo na izbiro uradnikov na najvišjih položajih, s katerimi bodo sodelovali. ZJU je zato predvidel oblikovanje posebnega neodvisnega telesa - uradniškega sveta, ki ga sestavlja 12 članov, in so imenovani oz. izvoljeni izmed strokovnjakov s področja javnega sektorja, uradnikov z nazivom prve in druge stopnje, predstavnikov sindikatov oz. poklicev v organih, štiri člane pa imenuje vlada na predlog ministra, pristojnega za javno upravo. Uradniški svet za posamezne natečajne postopke imenuje posebne natečajne komisije, ki opravijo selekcijo kandidatov, pri čemer ne izberejo le enega kandidata, temveč preverijo, kateri kandidati ustrezajo standardu strokovne usposobljenosti. Izmed teh kandidatov lahko funkcionar (minister, predsednik vlade za vladno službo, župan, predsednik Državnega zbora RS itd.) izbere kandidata, ki mu najbolj ustreza. Ob menjavi funkcionarja se lahko novi funkcionar, če oceni, da z določenim uradnikom na vodstvene položaju ne more sodelovati, v določenem roku odloči, da sproži postopek internega oziroma javnega natečaja. Po izbiri pa uradnika na položaju ne sme zamenjati prej kot v petih letih po imenovanju uradnika na položaj; zamenja ga lahko na opisani način novi funkcionar. S tem se je v naš sistem uvaja nemško - francoski model "političnih uradnikov", v katerem lahko funkcionarji izmed oblikovane uradniške elite izbirajo za visoke položaje uradnike, s katerimi bodo lahko sodelovali.

Takšna ureditev je sicer primerna za visoke uradniške položaje, s katerimi je funkcionar neposredno v stiku pri izvajanju delovnega procesa. Nekoliko nenavadno pa je, da se enaka ureditev, t. j. diskrecijska pravica funkcionarja, uporablja tudi pri imenovanjih načelnikov upravnih enot. Kandidata za načelnika upravne enote namreč izbere minister na osnovi subjektivne presoje, torej s katerim kandidatom "bo lahko sodeloval" in ki mu

je ni treba obrazložiti. Zoper odločitev ministra tudi ni zagotovljene pritožbe, kot tudi ne ne sodnega varstva. Posledično prihaja do situacij, ko so na položaje načelnikov upravnih enot imenovani tisti kandidati, ki so politično blizu politični stranki, kateri pripada pristojni minister, pri čemer sta stopnja strokovne usposobljenosti kandidatov in rezultati njihovega dosedanjega dela drugotnega pomena.

Zato je treba ZJU spremeniti tako, da bo imenovanje načelnikov upravnih enot popolnoma politično nevtrarno. To pa je mogoče le z odpravo diskrecijske pravice ministra za imenovanja in razrešitve načelnikov upravnih enot. Načelnik upravne enote je namreč odgovoren za zakonito in strokovno izvrševanje zakonodaje, za kar mora izkazovati vrhunske strokovne ter vodstvene kompetence in ne političnih.

2. Cilji, načela in pogloblitve rešitve zakona

2.1 Cilji

Namen predlaganega zakona je zagotoviti, da se bodo na vodilna delovna mesta v državni upravi, med katere spada tudi položaj načelnika upravne enote, in na katerih sta pomembni predvsem strokovnost in učinkovitost, imenovali najbolj strokovno usposobljeni kandidati. Načelniki upravnih enot so uradniki na položaju, ki opravljajo izvršilne naloge in ne sodelujejo pri oblikovanju politik, zato ni nobene potrebe, da je njihov mandat posredno vezan na mandat oz. zaupanje ali politične preference ministra.

2.2 Načela

Zakon sledi osnovnim načelom ZJU, torej:

- načelu zakonitosti;
- načelu enakopravne dostopnosti;
- načelu strokovnosti;
- načelu častnega ravnanja;
- načelu zaupnosti;
- načelu odgovornosti za rezultate;
- načelu dobrega gospodarjenja;
- načelu odprtosti do javnosti.

V predlaganem zakonu pa so še posebej izpostavljena t.i. uradniška načela, in sicer:

- **načelo javnega natečaja**, ki pomeni izpeljavo načela enakopravne dostopnosti za uradnike v državnih organih in upravah lokalnih skupnosti. Javni natečaj je namreč mehanizem, ki zagotavlja objektivnejšo izbiro uradnikov in omogoča neizbranim kandidatom pritožbo in sodno varstvo;
- **načelo politične nevtralnosti in nepristranskosti**, ki je izpeljano iz standarda, ki zapoveduje nevmešavanje politike v status in delo javnih uslužbencev. Načelo ščiti javne uslužbence pred nedovoljenimi posegi politike v njihov položaj in strokovno vsebino njihovega dela ter zagotavlja neoviran potek zaposlitve v skladu s sklenjeno pogodbo o zaposlitvi. Po drugi strani pa narekuje javnim uslužbencem, da izvršujejo javne naloge v korist vseh državljanek in državljanov in

ne v korist posameznikov, političnih strank in drugih interesnih skupin ter ne glede na njihovo osebno politično opredelitev. To načelo daje tudi uporabnikom zagotovila, da bodo obravnavani enakopravno in da bo odločanje osebe v javnem sektorju podprto edino s predpisi, stroko in etiko;

- **načelo kariere** zagotavlja možnosti za uradniško kariero in zagotavlja karierni razvoj uradnikom, ki se odlikujejo z delovnimi in strokovnimi kvalitetai. Načelo kariere je vezano na izkazane odlične delovne rezultate uradnika in se ne uresničuje avtomatično s potekom določenega časa. Načelo kariere zagotavlja možnosti za zadržanje odličnih in sposobnih posameznikov ter za ustvarjanje privlačnosti zaposlitve v javni upravi. Načelo je izvedeno iz standarda zapovedanega napredovanja z delom in konkurenčne prednosti tistega, ki dosega boljše delovne rezultate.

Za načelnike upravnih enot veljajo predvsem načela zakonitosti, strokovnosti in častnega ravnanja.

2.3 Poglavitne rešitve

S predlaganim zakonom se ureja naslednje:

- izenačitev kriterijev za izbiro kandidata za načelnika upravne enote s kriteriji za izbiro ostalih uradnikov z namenom izbire najbolj strokovno usposobljenega kandidata;
- ukinitve diskrecijske pravice ministra pri izbiri, ponovnemu imenovanju in razrešitvi načelnika upravne enote;
- uvedba možnosti upravnega spora za kandidate, ki v postopku izbire načelnika upravne enote niso bili izbrani.

3. Ocena finančnih posledic za državni proračun in druga javno finančna sredstva

Predlagani zakon nima finančnih posledic za državni proračun in druga javnofinančna sredstva.

4. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in prilagojenost ureditve pravu EU

Skoraj v vseh političnih sistemih obstajajo uradniški položaji, pri katerih igrajo v postopku rekrutacije pomembno vlogo politični kriteriji. Pogosto pa naletimo tudi na vrsto uradniških položajev, pri katerih se v postopku izbire upoštevajo predvsem strokovnost in sposobnost. *"Ob tem se seveda zastavlja vprašanje, kje v upravni hierarhiji znotraj posameznega političnega sistema je meja med političnimi imenovanji in izbiro kandidatov na podlagi kriterijev strokovnosti in sposobnosti"* (Haček, Politiki in visoki javni uslužbenci: kdo vlada?, Fakulteta za družbene vede, Ljubljana 2009: str. 45).

Na splošno poteka rekrutacija javnih uslužbencev v štirih ključnih korakih:

- objava prostega delovnega mesta,
- preizkus prijavljenih kandidatov,

- seznam usposobljenih kandidatov,
- izbira kandidata (Denhardt v Haček, 2009).

Pri tem sta pomembna vsaj dva sistema izbire javnih uslužbencev, ki sta uveljavljena v sodobnih uslužbenskih sistemih:

- sistem napredovanja na osnovi strokovnosti in sposobnosti (*merit system*) temelji na zaposlovanju v skladu s strokovnimi merili, zagotavlja izbiro strokovno usposobljenih uslužbencev, trajnost zaposlitve, neprekinjeno delovanje upravnega sistema tudi v času političnih sprememb;
- patronažni sistem (*spoils system*) pa temelji na zaposlovanju v skladu s političnimi merili.

Ti kriteriji pridejo do izraza predvsem pri funkcionarskih položajih. (Pre)pogosta uporaba tega sistema lahko ogrozi strokovno delovanje uprave in povzroči nestabilnost znotraj upravnih organov. Takšen način zaposlovanja je destimulativen za zaposlene, upravno delo nima prave kontinuitete (prim. Haček, 2009:61).

Seveda so poleg navedenih načinov rekrutacije poznani tudi drugi, na primer *t. i. načelo treh*, v skladu s katerim se organu, ki odloča o izbiri kandidata za delovno mesto, predloži trikrat več imen, kot je prostih delovnih mest; torej v primeru enega prostega delovnega mesta se predloži ime vsaj treh kandidatov. V rabi je tudi sistem dodeljevanja prednostnih točk (*načelo senioritete*), ki je aktualen predvsem za ljudi z več izkušnjami. Bojazen, ki se ob tem pojavlja je, da je takšen sistem lahko diskriminatoren (na primer do žensk ali otrok, mlajših itd.) (gl. Haček, 2009).

V primerjalnem pregledu je predstavljena ureditev v Estoniji, Nemčiji in Franciji.

Estonija

V Estoniji je pravni status političnih funkcionarjev (predsednika republike, članov parlamenta in članov vlade) urejen drugače kot status javnih uslužbencev. Slednjega ureja Zakon o javnih službah (Public Service Act). Estonske javne službe se delijo na državne in lokalne javne službe.

Državne ustanove, za katere se šteje, da zaposleni v njih opravljajo javno službo, so naslednje:

- Urad estonskega parlamenta (Riigikogu),
- Urad predsednika države,
- Urad Kanclerja pravosodja (Chancellor of Justice). Kancler pravosodja (Oiguskantsler) je neodvisen organ, ki nadzoruje osnovna načela estonske ustave, skrbi pa tudi za varstvo individualnih pravic. Imenuje ga parlament na predlog predsednika države za sedem let (povzeto po Wikipedia).
- sodišča (vključno z zemljiškoknjižnimi oddelki),
- vladne agencije v skladu z 39. členom Zakona o vladi (Government of the Republic Act),
- Državna obrambna zveza (National Defence League). Državna obrambna zveza (National Defence League) je prostovoljna obrambna organizacija, ki deluje v

- okviru pristojnosti obrambnega ministrstva. Organizirana je po vojaških načelih, razpolaga z orožjem in izvaja vojaške vaje,
- Računsko sodišče (State Audit Office), in
 - Urad Komisarja za enake možnosti.

Lokalne upravne organizacijske enote, za katere se šteje, da zaposleni v njih opravljajo javno službo, pa so naslednje:

- občinski uradi in mestni sveti,
- agencije na lokalnem nivoju,
- okrožni uradi,
- izvršilne vladne agencije v mestih in
- uradi različnih združenj na nivoju lokalne uprave.

Status javnih uslužbencev

Zakon o javnih službah med drugim določa, da se javni uslužbenci delijo na uradnike (officials), pomožno osebje (support staff) in druge javne uslužbence, ki opravljajo časovno omejene naloge ter ne spadajo med osebje (non-staff public servants) (5. člen). Uradniki se delijo na državne uradnike in uradnike v lokalni upravi (6. člen).

Zakon v 29. členu določa, da je za višje uradnike, kot so navedeni v posebnem zakonu, razen v primerih, ki so posebej določeni v 30. členu tega zakona (npr. uradniki v Uradu estonskega parlamenta), obvezen javni razpis. Po odločitvi predstojnika pa se lahko javni razpis določi tudi za druga, torej nižja uradniška mesta.

V 9. poglavju zakona so določena pravila za razrešitev uradnika, in sicer je najprej v 112. členu določeno, da je za razrešitev pristojna oseba oziroma upravni organ, ki je imenoval uradnika na dolžnost. Konkretno je v 113. členu določeno, da se lahko razreši generalni sekretar ministrstva zaradi tega, ker ni primerne sodelovanja med njim in ministrom, vendar ne prej kot eno leto po začetku sodelovanja. Tudi pomočnika ministra (assistant minister) se lahko razreši zaradi odsotnosti primerne sodelovanja z ministrom ali drugim članom vlade, vendar brez časovne omejitve. Podobno se guverner okrožja lahko razreši, če po mnenju ministra, pristojnega za regionalne zadeve, ni ustreznega sodelovanja med njim in tem guvernerjem. V tem primeru se razrešitev ne sme opraviti pred potekom enega leta od začetka sodelovanja. V zakonu so nadalje navedena podrobnejša pravila v zvezi z najrazličnejšimi razlogi za razrešitev. Opredeljena so časovna obdobja za izplačevanje preostalih plač, višina odpravnine, način obveščanja ipd. Med drugim je v 126. členu zakona določeno, da se uradnika razreši zaradi izvolitve v parlament (Riigikogu), Evropski parlament ali na položaj predsednika republike. V 127. členu pa je določeno, da uradniška dolžnost preneha tudi pri imenovanju na dolžnost v drugi upravni agenciji (administrative agency), razen v primeru, če je imenovan na mesto člana uprave ali v nadzorni svet podjetja z lastniškim deležem države.

Višji uradniki in njihovi nazivi

V Zakonu o uradnih nazivih državnih javnih uslužbencev in o plačnih lestvicah (State Public Servants Official Titles and Salary Scale Act) so naštet vsi nazivi posameznih vrst uradnikov, tudi višjih in njihove plačne lestvice. V 5. členu zakona je določeno, da se

višji uradniki (higher officials) delijo na vladne uradnike (government officials), izvršilne uradnike (executive officers) in svetovalce (advisers).

Med višje uradnike po navedenem zakonu spadajo naslednje podskupine:

- vladni uradniki, in sicer:
- državni sekretar,
- pomočnik ministra,
- namestnik državnega sekretarja,
- generalni direktor posebnega vladnega urada (State Chancellery),(Poseben vladni urad (State Chancellery) pomaga vladi in njenemu predsedniku pri pripravljanju osnutkov politik ter njihovem izvrševanju. Prispeva k zagotavljanju dobrega vladanja (povzeto po spletnem mestu estonske vlade).)
- guverner okrožja,
- sekretar okrožja,
- konciliator oz. posredovalec (Public Conciliator),
- odpravnik poslov (chargé d'affaires),
- državni arhivar in
- komisar za enake možnosti;
- izvršilni uradniki, in sicer so to:
- direktor,
- manager,
- vodja,
- šef skupine za posebne naloge (commando chief) in
- okrožni arhivar;
- in svetovalci, ki opravljajo dolžnost v naslednjih dveh nazivih:
- svetovalec in
- pomočnik.

Imenovanja po Zakonu o vladi

V Zakonu o vladi je poleg ostalega določeno, da ministre imenuje predsednik republike. V 47. členu navedenega zakona je določeno, da vodjo oddelka v ministrstvu ali generalnega direktorja imenuje in razrešuje minister. Poleg tega minister na predlog generalnega sekretarja imenuje in razrešuje generalne direktorje izvršilnih agencij ter inšpektoratov iz pristojnosti ministrstva, vodje ostalih državnih agencij, ki spadajo v njegovo pristojnost, in svetovalce, ki so mu neposredno podrejeni (49. člen).

Vsako ministrstvo ima lahko samo enega pomočnika ministra (assistant minister), ki ga na predlog ministra imenuje vlada. Njegova funkcija preneha po razrešitvi s strani vlade ali takrat, ko ministru preneha funkcija (52. člen).

V 53. členu zakona so določene funkcije generalnega sekretarja ministrstva. Med drugim ministru predlaga imenovanje in razrešitev svojega namestnika in vodij oddelkov oziroma generalnih direktorjev v ministrstvu. Sam generalni sekretar imenuje in razrešuje vse uradnike in druge uslužbence ministrstva, razen tistih, ki jih imenuje minister. Generalnega sekretarja pa imenuje na predlog ministra vlada. Prenehanje delovanja vlade in prenehanje funkcije ministra nista razlog za prenehanje funkcije

generalnega sekretarja za razliko od pomočnika ministra (55. člen). Namestnika generalnega sekretarja, ki ni obvezna funkcija, imenuje minister (56. člen).

V 70. in 71. členu so določena pravila za delovanje izvršilnih agencij (executive agencies) in inšpektoratov. Vsako izvršilno agencijo oziroma inšpektorat vodi generalni direktor, ki ga imenuje in razrešuje minister na predlog generalnega sekretarja. V 73. členu zakona je določeno, da generalni direktor v izvršilni agenciji ali inšpektoratu imenuje in razrešuje uradnike ter druge uslužbence, v soglasju z ministrom in okrožnim guvernerjem pa imenuje tudi vodje regionalnih uradov.

Poseben vladni urad (State Chancellery) vodi državni sekretar, ki ga imenuje in razrešuje ministrski predsednik. Za državnega sekretarja je lahko imenovana samo oseba s pravniško izobrazbo. Funkcija državnega sekretarja je nezdružljiva s katerokoli drugo plačano dejavnostjo. Ima enake funkcije v navedenem uradu kot minister v ministrstvu. Državni sekretar imenuje in razrešuje generalnega direktorja urada in vodje strukturnih enot (79. člen). Poleg navedenega daje mnenje vladi v zvezi z imenovanjem in razrešitvijo generalnega sekretarja ministrstva (82. člen).

Imenovanja v okviru lokalne uprave

Okrožnega guvernerja imenuje vlada na predlog ministra, pristojnega za regionalne zadeve, za dobo petih let. Za popolnitev funkcije okrožnega guvernerja se opravi javni razpis. Vlada imenuje odbor strokovnjakov, ki izvede ta javni razpis. Minister, pristojen za regionalne zadeve, pa določi pogoje za zasedbo te dolžnosti, upoštevajoč pogoje, ki sicer veljajo za višje uradnike. Odbor določi krog kandidatov, ki izpolnjujejo pogoje. V nadaljnjem postopku izbire sodelujejo tudi predstavniki lokalnih organov v okrožju. Vlada odloča o predčasni razrešitvi v primerih, določenih v zakonu. Za okrožnega guvernerja veljajo določene omejitve delovanja; med drugim ne smejo biti člani občinskih in mestnih svetov (83. člen Zakona o vladi). Med funkcijami okrožnega guvernerja je tudi dajanje mnenj o imenovanju in razrešitvi vodij regionalnih uradov ministrstev in drugih izvršilnih agencij v okrožju. Poleg tega imenuje in razrešuje javne uslužbence iz vrst osebja okrožne vlade, pa tudi vodje državnih agencij, ki delujejo na območju pristojnosti okrožne vlade, razen če vlada s svojim predpisom ne določi drugače (84. člen).

V 89. členu Zakona o vladi so določena pravila sestave in delovanja okrožne vlade (county government), pri čemer njeno strukturo določi zvezna vlada. Okrožno vlado vodi sekretar okrožja, oddelke vlade pa vodijo vodje oddelkov, pri čemer obe funkciji imenuje okrožni guverner. Pri imenovanju sekretarja okrožja da mnenje državni sekretar. Tudi sekretar okrožja, enako kot državni sekretar, je lahko samo oseba, ki ima pravniško izobrazbo.

Francija

V Franciji obstajajo tri vrste javnih služb, ki v strogem pomenu obsegajo celoto javnih uslužbencev (agents), in sicer:

- na ravni države;

- na ravni teritorialnih skupnosti oziroma v lokalni upravi (občine, departmaji, regije);
- v določenih javnih zdravstvenih ustanovah.

Nekateri javni uslužbenci so uradniki (*fonctionnaires*). Za uradnike se uporablja še izraz "*agents titulaires*", torej "titularni uslužbenci" - uslužbenci z uradniškim nazivom. Izraz "*fonctionnaire*" pa ne pomeni isto kot naš izraz "funkcionar", saj v Franciji z njim označujejo vse uradnike, drugi pa so pogodbeni uslužbenci (*contractuels*). Vse tri vrste javnih služb zaposlujejo nekaj več kot 5 milijonov oseb, od katerih jih ima večina status uradnikov. Približno polovica javnih uslužbencev dela v okviru države, tretjina v lokalni upravi in približno petina v okviru javnih zdravstvenih ustanov. Poleg javnih služb se javne storitve (*service public*) izvajajo v določenih javnih organizacijah (*organismes publiques*), ki ne spadajo med javne službe, nadalje v zasebnih organizacijah, ki jih financirajo javne skupnosti, pa tudi v javnih podjetjih.

V Franciji je poklicno življenje uradnikov organizirano po kariernem principu. To med drugim pomeni, da sprememba delodajalca ali dela, ki ga opravlja, ne prekinja kariere posameznika.

Zaposleni v državni javni službi se delijo na tiste, ki dejajo v centralnih državnih upravah, torej v okviru ministrstev, predvsem v Parizu, in na tiste, ki opravljajo državne funkcije v decentraliziranih službah na nivoju regije in departmaja. Številni javni uslužbenci opravljajo službo v javnih izobraževalnih ustanovah (univerze, srednje šole), pa tudi v javnopravnih ustanovah, priključenih k različnim ministrstvom. Javni uslužbenci v teritorialni javni službi so zaposleni bodisi v samih lokalnih skupnostih (občinah, departmajih, regijah) ali pa v njihovih javnih ustanovah. Vsi zaposleni v državni javni službi so glede pogojev za imenovanje in zahtevnosti dela razporejeni v tri kategorije (A, B in C).

V načelu so uradniška delovna mesta dostopna prek javnega razpisa, kar zagotavlja enakost možnosti. Tudi v I. delu Splošnega statuta za uradnike (*Statut général des fonctionnaires*; gre v bistvu za sistemski zakon, sestavljen iz štirih delov oziroma posebnih zakonov. V I. delu (*Loi n°83-634 du 13 juillet 1983 portant droits et obligations des fonctionnaires (loi Le Pors)*) se nahajajo splošne določbe, ki veljajo za vse uradnike. Določeno je, da se uradniki izberejo na podlagi razpisa, razen v primerih, določenih z zakonom. Tisti, ki so uspešni na javnih razpisih, morajo opraviti še obvezno usposabljanje, npr. v Državni šoli za upravo (*Ecole nationale d'administration (ENA)*) ali v kaki drugi ustanovi. V drugih primerih pa morajo opraviti preizkusno dobo, preden lahko postanejo uradniki.

Javni uslužbenci, ki niso uradniki (*agents non titulaires*) so zaposleni po pogodbi in opravljajo različna dela v javnih službah, včasih pa tudi nadomeščajo uradnike. Za njih obveznost javnega razpisa ne.

Francija pozna več vrst oblik mobilnosti javnih uslužbencev, ki naj služijo tudi različnim potrebam organov ali posameznim željam javnih uslužbencev. Med njimi velja omeniti premestitve, prerazporeditve in začasne dodelitve. Odločbe o teh vrstah mobilnosti

izdaja minister (lahko tudi več ministrov skupaj ali predsednik vlade), bodisi s soglasjem ali pa brez soglasja uradnika, na katerega se posamezna vrsta mobilnosti nanaša, in sicer večinoma po mnenju paritetne upravne komisije

Kar se tiče imenovanja na najvišje uradniške dolžnosti, je treba omeniti še 25. člen Zakona št. 84-16 (Loi n°84-16 du 11 janvier 1984 portant dispositions statutaires relatives a la fonction publique de l'Etat (1).), ki predstavlja enega od štirih delov Splošnega statuta za uradnike, in ki določa, da se z odlokom za vsak upravni organ ali službo določijo najvišje dolžnosti, pri katerih imenovanja opravi vlada. Posebej je določeno, da taka uvrstitev ne pomeni, da pride v konkretnem primeru do pridobitve uradniškega statusa. (L'accès de non-fonctionnaires a ces emplois n'entraîne pas leur titularisation dans un corps de l'administration ou du service). Tudi dolžnosti, ki niso uradniške, se lahko uvrstijo med dolžnosti, za katere opravi imenovanja vlada. Vse dolžnosti, bodisi uradniške bodisi neuradniške, pa so take, da se njihove nosilce lahko odpokliče.

Odlok, naveden v 25. členu citiranega zakona, je Odlok št. 85-779 (Décret n°85-779 du 24 juillet 1985 portant application de l'article 25 de la loi n° 84-16 du 11 janvier 1984 fixant les emplois supérieurs pour lesquels la nomination est laissée a la décision du Gouvernement.), ki določa, da vlada imenuje in tudi razrešuje uradnike na naslednje najvišje dolžnosti:

- generalni komisarji, visoki komisarji, komisarji, generalni sekretarji, generalni odposlanci in odposlanci, če so neposredno podrejeni ministrom;
- generalni direktorji in direktorji v centralni državni upravi.

Od funkcij v Uradu predsednika vlade imenuje in razrešuje vlada uradnike na naslednje dolžnosti:

- generalni sekretar vlade;
- generalni sekretar za obrambo in nacionalno varnost;
- medministrski odposlanci in odposlanci.

V posameznih ministrstvih pa vlada imenuje in razrešuje uradnike na naslednje dolžnosti:

- v Ministrstvu za zunanje zadeve: naslovni šef diplomatske misije z rangom veleposlanika;
- v Ministrstvu za notranje zadeve in decentralizacijo: prefekti, šef generalne inšpekcijske službe za upravo, policijski predstojniki na centralni ravni, ter generalni policijski inšpektor;
- v Ministrstvu za izobraževanje: načeloma imenuje rektorje akademij;
- v Ministrstvu za gospodarstvo, finance in industrijo pa vlada imenuje šefa Generalne inšpekcijske službe za finance.

Zaposleni v okviru teritorialne uprave (Povzeto po: Fonction Publique Territoriale, spletna stran DGAFP).

Po statističnih podatkih na spletni strani Generalne direkcije za upravo in javne službe (DGAFP) se javna služba na nivoju lokalne uprave izvaja v 36.670 občinah, v približno 20.000 javnih organizacijah medobčinskega oziroma lokalnega značaja, v 100 departmajih, 26 regijah in 190 javnih uradih za upravljanje s socialnimi stanovanji (

Offices publics d'habitation a loyer modéré (OPHLM).) Skupno število oseb, zaposlenih v okviru lokalne uprave, znaša približno 1,7 milijona (v to število sicer ni vključen Pariz).

Od zaposlenih v javnih službah na nivoju lokalne uprave jih je:

- 60 % uradnikov (titulaires),
- 26 % navadnih uradnikov (non titulaires),
- preostali pa delajo po posebnih pogodbah.

Nadalje so zaposleni v javnih službah razdeljeni na kategorije A, B in C, pri čemer jih je

- 9 % uvrščenih v kategorijo A,
- 14 % jih je uvrščenih v kategorijo B,
- 77 % pa jih je uvrščenih v kategorijo C.

Kategorija A je najvišja. Osnovni pogoj za imenovanje v to kategorijo je najmanj diploma univerzitetnega izobraževanja (licence). Zaposleni, uvrščeni v to kategorijo, opravljajo sistemske strokovne naloge. Zaposleni, ki so uvrščeni v kategorijo B, opravljajo naloge v zvezi z uporabo predpisov. Osnovni pogoj za imenovanje v to kategorijo je najmanj opravljena matura (baccalauréat). Kategorija C pa vključuje zaposlene v javnih službah, ki izvršujejo nekatere specializirane naloge. Napredovanje zaposlenih je mogoče tako v okviru iste kategorije kot tudi v višjo kategorijo, bodisi z internim natečajem ali pa z notranjim napredovanjem, lahko z obveznostjo opravljanja posebnega izpita (examen professionnel) ali brez te obveznosti.

Javni razpis (le concours) je pravilo pri zaposlovanju v okviru teritorialne uprave. Javni razpisi lahko potekajo v okviru posebnega organa (Centre national de la fonction publique territoriale - CNFPT), nadalje lahko potekajo v okviru departmajskih ali meddepartmajskih centrov za vodenje javne uprave (Centres de Gestion - CDG), v nekaterih primerih pa javni razpis izvedejo kar same lokalne skupnosti. Za sodelovanje na javnem razpisu je treba izpolnjevati nekatere pogoje (starost vsaj 16 let, francosko državljanstvo ali državljanstvo druge države članice EU, urejena vojaška obveznost, nekaznovanost za določena kazniva dejanja, ki bi preprečevala opravljanje službe v teritorialni upravi, ter zdravstvena sposobnost). Poleg tega je treba imeti predpisano izobrazbo za ustrezno kategorijo zaposlenih v lokalni upravi, pri čemer pa veljajo nekatere izjeme za športnike in starše z najmanj tremi otroki.

Nemčija

Na splošno o imenovanju govori 60. člen Ustave (Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (GG)), ki določa, da predsednik države imenuje in razrešuje: zvezne sodnike, zvezne uradnike, častnike in podčastnike, če ni drugače določeno s posebnim zakonom.

Položaj uradnikov je urejen predvsem v Zveznem zakonu o uradnikih (Bundesbeamtengesetz (BBG).) in v Uredbi o karierah zveznih uradnikov (Verordnung über die Laufbahnen der Bundesbeamtinnen und Bundesbeamten- Bundeslaufbahnverordnung (BLV)). V skladu z 8. členom BBG se za uradniška mesta (načeloma tudi vodilna) opravi javni razpis (Stellenausschreibung), v 4. členu BLV pa je

izrecno določeno, za katera mesta se javni razpis ne opravi oziroma ni potreben. Gre za delovna mesta, za katera so potrebne take izkušnje in znanja, da za njihovo zasedbo pride v poštev zgolj omejen nabor poznanih oseb. O nadaljnjih izjemah v zvezi z obveznostjo javnega razpisa odloča Zvezni kadrovski odbor (Bundesperssonalausschuss). Glede Zveznega kadrovskega odbora je v 119. členu BBG določeno, da med njegove naloge spada predvsem poenotenje ravnanja v primeru izjem, ki so predvidene po uradniškem pravu. Pri opravljanju svoje funkcije je neodvisen. V 9. členu BBG je še določeno, da se izbor opravi izključno na podlagi primernosti, usposobljenosti in strokovnih rezultatov ("...nach Eignung, Befähigung und fachlicher Leistung").

Konkretno je v drugem odstavku 4. člena BLV določeno, da obveznost javnega razpisa ne velja za naslednje dolžnosti:

- državni sekretarji, vodje oddelkov v zveznih ministrstvih in v Bundestagu, drugi politični uradniki, vodstva drugih najvišjih zveznih uradov, vodje uradov, ki so neposredno podrejeni ministrstvu, pa tudi vodje zveznih javnopravnih korporacij (Bundesunmittelbare Körperschaften des öffentlichen Rechts; zveza jih ustanovi in tudi neposredno nadzoruje. Primer: Deutschlandradio), javnih zavodov in javnih skladov oz. ustanov;
- osebni referenti vodij najvišjih zveznih uradov ter državni sekretarji v parlamentu;
- dolžnosti, ki jih uradnik zasede neposredno po končanju pripravništva ali po napredovanju;
- dolžnosti, ki jih uradnik zasede po premestitvi, ki je posledica njegovega napredovanja, prehoda ali prevzema;
- dolžnosti, ki se zasedejo zaradi preprečitve upokojitve uradnika zaradi nesposobnosti, ali se uradnik na njih ponovno zaposli po ponovni oceni njegove delovne sposobnosti;
- enostavne dolžnosti, ki jih kandidati zasedejo s posredovanjem Zvezne agencije za delo (Bundesagentur für Arbeit).

BBG velja za zvezne uradnike, ki delajo v zvezni upravi ali pa v javnopravnih korporacijah, zavodih in skladih oz. ustanovah na zveznem nivoju. V 6. členu BBG določa, da so uradniki praviloma zaposleni za nedoločen čas, kar zagotavlja trajno opravljanje nalog. V določenih zakonsko predpisanih primerih so uradniki zaposleni za določen čas. Kot splošne pogoje za uradniški položaj predpisuje 7. člen BBG državljanstvo, ustrezno izobrazbo in izkušnje ter prisego, ki jo mora podati kandidat in s katero se zaveže, da se bo neprestano zavzemal za svobodno demokratično ureditev skladno z Ustavo. O imenovanju (Ernennung) se izda poseben akt, katerega vsebino podrobneje določa 10. člen BBG. Uradniki so imenovani za nedoločen čas, če uspešno opravijo preizkusno dobo, ki traja najmanj tri leta. Deloma se lahko v to dobo všttevajo izkušnje na enakovrednih delih. Najkasneje po petih letih se mora uradnik, ob izpolnjevanju pogojev, imenovati za nedoločen čas (11. člen BGB). V 12. členu pa je določeno, da imenovanje opravi zvezni predsednik ali njegov pooblaščenec. 13. in 14. člen BBG določata, da se imenovanje lahko tudi izreče za nično oziroma prekliče, če do njega sploh ne bi smelo priti.

V 24. členu BBG so določena pravila v zvezi s preizkusno dobo za vodstvena uradniška mesta (Ämter mit leitender Funktion, tudi Führungsämter). Za vsako vodstveno

uradniško mesto je namreč praviloma zahtevana dveletna preizkusna doba, ki se lahko v določenih primerih skrajša, vendar pa mora znašati najmanj eno leto. Na vodstveno uradniško mesto je lahko imenovan samo uradnik, ki je zaposlen za nedoločen čas oziroma ki izpolnjuje pogoje za imenovanje za nedoločen čas; v času imenovanja na vodstveno uradniško mesto ostane v veljavi osnovno uradniško razmerje za nedoločen čas. Po uspešno zaključeni preizkusni dobi pride do imenovanja za nedoločen čas tudi na vodstveno uradniško mesto.

Našteta so tudi uradniška mesta, za katera se šteje, da so vodstvena: gre za mesta v najvišjih zveznih uradih v plačnih skupinah (Besoldungsgruppen) od B 6 do B 9, med drugim pa sem spadajo tudi vodje zveznih javnopravnih korporacij, javnih zavodov in javnih skladov oz. ustanov.

Zakon o statusu uradnikov (Beamtenstatusgesetz - BeamtStG) ureja status uradnikov v deželah, občinah in združenjih občin ter tudi v javnopravnih korporacijah, zavodih in ustanovah oz. skladih, ki spadajo pod pristojnost zveznih dežel. Določbe tega zakona so v precejšnji mere podobne določbam v BBG. V BeamtStG je dopuščena možnost podrobnejše ureditve nekaterih elementov uradniškega statusa v zakonodajah posameznih zveznih dežel. V 10. členu BeamtStG je določeno, da do imenovanja uradnika za nedoločen čas lahko pride samo v primeru, če je opravil preizkusno dobo v trajanju najmanj šestih mesecev in največ petih let. Glede minimalnega trajanja preizkusne dobe lahko deželne zakonodaje določijo nekatera odstopanja. V 10. delu BeamtStG se nahajajo posebne določbe za visokošolsko osebje. Posebej je določeno, da se za to osebje ne uporabljajo pravila o začasni upokojitvi.

V nemškem sistemu se uradnika odpusti, če zavrne zakonsko predpisano prisego ter če brez dovoljenja najvišjega nadrejenega organa prestavi svoje stalno ali začasno bivališče v tujino. Če zakon ne določa drugače, odpust izreče organ, pristojen za imenovanje. Uradniško razmerje uradniku preneha tudi zaradi obsodbe za določena kazniva dejanja. Enako velja, če je uradniku odvzeta sposobnost opravljati javno funkcijo, ali če je uradnik, na temelju odločitve Zveznega ustavnega sodišča, kršil temeljne pravice, določene v 18. členu Ustave.

(primerjalni pregled je povzet po: Politični funkcionarji - javni uslužbenci, primerjalni pregled; 26/2010; Raziskovalno-dokumentacijski sektor Državnega zbora RS)

Predlog spremembe zakona ni v nasprotju s pravnim redom EU.

5. Druge posledice, ki jih bo imel sprejem zakona

/

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o javnih uslužbencih (Uradni list RS, št. 63/07 – UPB3 in 65/08) se v 64. členu dodata nova četrti in peti odstavek, ki se glasita:

"(4) V javnem natečaju za položaj načelnika upravne enote natečajna komisija preverja in ocenjuje znanje, veščine in sposobnosti ter rezultate dosedanjega dela. V izbirnem postopku in v izbiri kandidata se smiselno uporabljajo določila 61., 62. in 63. člena tega zakona.

(5) Funkcionar, ki mu je uradnik na položaju odgovoren, o izbiri kandidata za položaj načelnika upravne enote izda poseben sklep, ki mora biti obrazložen."

2. člen

V 65. členu se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

"(7) Zoper sklep funkcionarja iz petega odstavka 64. člena tega zakona ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor."

3. člen

V 82. členu se doda nov sedmi odstavek, ki se glasi:

"(7) Določilo tretjega stavka četrtega odstavka tega člena ne velja za položaj načelnika upravne enote."

4. člen

V 83. členu se v petem odstavku črta besedilo "načelnika upravne enote".

PREHODNA IN KONČNA DOLOČBA

5. člen

Načelnikom upravnih enot, ki so pridobili položaj pred uveljavitvijo tega zakona, le-ta preneha pod tistimi pogoji, ki so veljali v času pridobitve položaja.

6. člen

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu

S tem členom se za izbiro kandidatov za položaje načelnikov upravnih enot uvajajo enaki kriteriji, kot veljajo za izbiro drugih uradnikov, in sicer, da je izbrani kandidat tudi najbolj strokovno usposobljen. Ukinja se diskrecijska pravica funkcionarja, da izbere kandidata brez obrazložitve. Uvaja se obveznost funkcionarja, da izda ustrezen akt in obrazloži svojo odločitev.

K 2. členu

S členom se v Zakon o javnih uslužbencih uvaja možnost neizbranemu kandidatu za položaj načelnika upravne enote, da sproži upravni spor tudi v primeru, če meni, da je bil izbran kandidat, ki po merilih izbirnega postopka očitno ni dosegel najboljšega rezultata. To po dosedanji zakonski ureditvi ni bilo možno.

K 3. členu

S členom se ukinja diskrecijska pravica funkcionarja, da posameznega načelnika upravne enote po preteku mandata ponovno imenuje na položaj brez javnega natečaja. Zato se uvaja obveznost javnega natečaja za vse uradnike, kar je tudi v skladu z načelom enakopravne dostopnosti pri zaposlovanju javnih uslužbencev.

Predlagana ureditev je primerljiva z ureditvijo na drugih področjih javnega sektorja, npr. ravnatelji osnovnih in srednjih šol, direktorji zavodov, direktorji centrov za socialno delo, zdravstveni domovi in bolnišnice. Predstojniki teh organizacij so imenovani za določen mandat in po njegovem preteku morajo znova dokazati, da so najbolj strokovno usposobljeni za nadaljnjo vodenje.

K 4. členu

Ukinja se diskrecijska pravica funkcionarja, da v enem letu po nastopu funkcije in tudi v enem letu od imenovanja uradnika na položaj, razreši načelnika upravne enote brez obrazložitve in brez kakršnegakoli krivdnega razloga. Zoper to odločitev funkcionarja tudi ni bil možen upravni spor.

V tem primeru gre za položaj na katerem gre zgolj za izvrševanje sprejete zakonodaje, ki se mora opravljati zakonito, strokovno in politično nevtrarno. Za imenovanje na te položaje politika ne sme imeti vpliva.

K 5. členu

S členom se določajo pogoji za prenehanje položaja načelnikom upravnih enot, ki so pridobili položaj pred uveljavitvijo zakona. Tako se določa, da lahko načelnikom upravnih enot položaj preneha le v primeru izpolnitve pogojev za prenehanje položaja, ki so veljali v času njihovega imenovanja na položaj. Predlagana ureditev tako velja za vsa nadaljnja imenovanja in ne posega v položaj načelnikov upravnih enot, ki so trenutno v položaju.

K 6. členu

S členom se določa začetek veljavnosti zakona, in sicer petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO:

64. člen

(poseben javni natečaj)

(1) Natečajna komisija iz četrtega odstavka 60. člena tega zakona ugotovi, kateri kandidati izpolnjujejo pogoje za položaj in kateri kandidati so glede na svojo strokovno usposobljenost primerni za ta položaj. Natečajna komisija izda kandidatom, ki izpolnjujejo pogoje in so glede na svojo strokovno usposobljenost primerni za položaj, ter kandidatom, ki se ne uvrstijo na seznam, poseben sklep. Natečajna komisija seznam kandidatov, ki so po njeni oceni glede na strokovno usposobljenost primerni za položaj, predloži funkcionarju, ki mu je uradnik na položaju odgovoren. Med temi kandidati funkcionar, ki mu je uradnik na položaju odgovoren, izbere tistega, ki je po njegovi presoji najprimernejši. Funkcionarju odločitve iz tega odstavka ni treba posebej obrazložiti; o izbiri se ne izda odločba, temveč se izbranega in neizbrane kandidate le obvesti.

(2) Če funkcionar, ki mu je uradnik na položaju odgovoren, oceni, da noben izmed kandidatov s predloženega seznama ni primeren, lahko zahteva od uradniškega sveta, da postopek ponovi, ali pa sam imenuje natečajno komisijo, ki izvede postopek. Za sestavo natečajne komisije iz tega odstavka se uporabljajo določbe 178. člena tega zakona. Funkcionar je dolžan odločitev da bo sam imenoval komisijo pisno obrazložiti uradniškemu svetu.

(3) Odločitev posebne natečajne komisije o primernosti kandidata za položaj velja eno leto po izdaji posebnega sklepa. V tem času lahko funkcionar, ki mu je uradnik na položaju odgovoren, predlaga imenovanje takega kandidata na položaj brez izvedbe javnega natečaja.

65. člen

(pravice neizbranega kandidata)

(1) Kandidat, ki se je prijavil na javni natečaj, pa ni bil izbran, ima zoper sklep pravico do pritožbe na pristojno komisijo za pritožbe, če meni, da:

1. je bil izbran kandidat, ki ne izpolnjuje natečajnih pogojev;
2. izpolnjuje natečajne pogoje, pa mu ni bila dana možnost sodelovanja v izbirnem postopku;
3. je bil izbran kandidat, ki po merilih izbirnega postopka očitno ni dosegel najboljšega rezultata;
4. je prišlo do bistvenih kršitev postopka javnega natečaja oziroma izbirnega postopka.

(2) Ne glede na določbe zakona o splošnem upravnem postopku lahko neizbrani kandidat vloži pritožbo v osmih dneh od vročitve sklepa.

(3) Pravice do pritožbe nima kandidat, ki se posameznih dejanj v izbirnem postopku ni udeležil niti ni opravičil svoje odsotnosti, čeprav je bil pravilno vabljen.

(4) Pritožba zadrži imenovanje izbranega kandidata v naziv in sklenitev pogodbe o zaposlitvi.

(5) Zoper sklep komisije za pritožbe je dovoljen upravni spor. V primeru, da upravno sodišče ugotovi, da je tožba utemeljena, lahko prisodi prizadetemu odškodnino v višini najmanj ene in največ treh najnižjih mesečnih bruto plač za delovno mesto, za katero se je potegoval, v primeru iz 1. točke prvega odstavka tega člena pa lahko upravno sodišče sklep o izbiri razveljavi. Odškodnino sodišče odmeri glede na težo kršitve in glede na posledice, ki jih je utrpel tožnik. V primeru razveljavitve sklepa o izbiri pristojna komisija za pritožbe po uradni dolžnosti razveljavi akt o imenovanju in pogodbo o zaposlitvi.

(6) Zoper sklep posebne natečajne komisije iz četrtega in petega odstavka 60. člena tega zakona ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor. Neizbrani kandidat lahko vloži tožbo v upravnem sporu iz razlogov, navedenih v 1., 2. in 4. točki prvega odstavka tega člena, poleg tega pa tudi, če je natečajna komisija ugotovila, da po strokovni usposobljenosti ni primeren za položaj, sam pa meni, da je.

82. člen

(pridobitev položaja)

(1) Za pridobitev položaja se uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo zasedbo delovnega mesta, če ni drugače določeno.

(2) Ne glede na določbo 81. člena tega zakona se položaj generalnega sekretarja in generalnega direktorja v ministrstvu, direktorja organa v sestavi in vladne službe, načelnika upravne enote in direktorja uprave lokalne skupnosti pridobi z odločbo o imenovanju. Direktorja uprave lokalne skupnosti imenuje tisti, ki mu je direktor neposredno odgovoren. Načelnika upravne enote imenuje minister, pristojen za upravo. Generalne sekretarje in generalne direktorje v ministrstvih, direktorje organov v sestavi ministrstev in direktorje vladnih služb imenuje vlada na predlog ministra oziroma funkcionarja, ki mu je direktor vladne službe odgovoren.

(3) Položaj iz drugega odstavka tega člena se pridobi za dobo petih let.

(4) Uradniki se za položaje iz drugega odstavka tega člena izbirajo na podlagi javnega natečaja. Najkasneje tri mesece pred potekom obdobja imenovanja mora biti zaključen postopek javnega natečaja za položaj. V istem roku lahko funkcionar oziroma organ, pristojen za imenovanje, uradnika ponovno imenuje na isti položaj brez internega oziroma javnega natečaja.

(5) Z osebo, ki je bila za položaj iz drugega odstavka tega člena izbrana na javnem natečaju in pred tem ni imela statusa uradnika, se sklene pogodba o zaposlitvi za obdobje petih let.

(6) V pogodbi o zaposlitvi, v aneksu k tej pogodbi oziroma v sklepu o premestitvi, se lahko določijo položajni dodatek in druge pravice v skladu z zakonom, podzakonskimi predpisi in kolektivno pogodbo.

83. člen

(prenehanje položaja)

(1) Za prenehanje položaja se uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo prenehanje dela na delovnem mestu, če ni drugače določeno.

(2) Uradnik iz drugega odstavka 82. člena tega zakona se z odločbo razreši s položaja:

1. če to sam zahteva oziroma s tem soglaša;
2. če v enem mesecu od imenovanja ne sklene pogodbe o zaposlitvi oziroma aneksa k pogodbi o zaposlitvi;
3. v primeru ugotovljene nesposobnosti za opravljanje nalog na položaju;
4. v primeru prenehanja delovnega razmerja v skladu s sporazumom o razveljavitvi pogodbe o zaposlitvi oziroma odpovedjo pogodbe o zaposlitvi s strani javnega uslužbenca.

(3) Uradniku preneha položaj iz drugega odstavka 82. člena tega zakona po preteku obdobja, za katerega je bil imenovan.

(4) Uradniku preneha položaj, če se ukine organ oziroma organizacijska enota, ki jo vodi.

(5) Funkcionar oziroma organ, pristojen za imenovanje, lahko na predlog funkcionarja, pristojnega za predlaganje imenovanja, v enem letu od nastopa funkcije razreši generalnega direktorja v ministrstvu, predstojnika vladne službe, generalnega sekretarja v ministrstvu, predstojnika organa v sestavi ministrstva, načelnika upravne enote in direktorja občinske uprave oziroma tajnika občine, ne glede na razloge iz drugega odstavka tega člena. Razrešitev po tem odstavku je ne glede na to, kdaj je funkcionar nastopil funkcijo, možna tudi v enem letu od imenovanja uradnika na položaj.

(6) V primeru iz 3. in 4. točke drugega odstavka tega člena se glede posledic razrešitve s položaja smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo postopek o ugotovitvi nesposobnosti javnega uslužbenca za delovno mesto.

(7) Po prenehanju položaja po 1. točki drugega odstavka ter tretjem, četrtem in petem odstavku tega člena se uradnika, ki je bil že pred začetkom opravljanja položaja kot

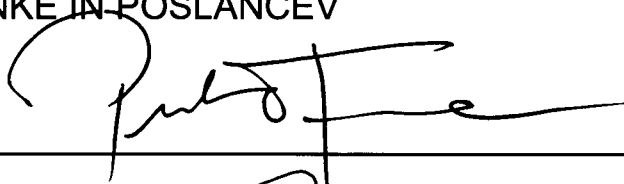
uradnik zaposlen v istem ali drugem državnem organu ali upravi lokalne skupnosti, premesti na delovno mesto, ki ustreza njegovemu nazivu in za katero izpolnjuje pogoje. Če takega delovnega mesta ni, mu delovno razmerje preneha, ima pa pravico do odpravnine, ki mu zaradi prenehanja potrebe po njegovem delu pripada v skladu s predpisi, ki urejajo delovna razmerja.

(8) Uradnik, ki mu preneha položaj po četrtem odstavku tega člena ali je razrešen po petem odstavku tega člena, pa pred imenovanjem na položaj ni imel statusa uradnika, ima pravico do odpravnine v višini ene petine povprečne mesečne bruto plače, kot jo je prejemal do razrešitve, za vsak polni mesec, ki je ostal do izteka dobe imenovanja na položaj. Temu uradniku s prenehanjem položaja preneha delovno razmerje. Predstojnik lahko v soglasju z uradnikom iz tega odstavka namesto pravice do odpravnine uradniku zagotovi delovno mesto v istem ali drugem organu, na katerem se delo opravlja v nazivu iste stopnje, kot se opravlja delo na položaju, s katerega je bil uradnik razrešen.

(9) V času od sprožitve natečajnega postopka do imenovanja novega uradnika na položaj iz drugega odstavka 82. člena tega zakona lahko brez javnega natečaja največ šest mesecev naloge na tem položaju opravlja vršilec dolžnosti. Za vršilca dolžnosti je brez javnega natečaja lahko imenovana oseba, ki izpolnjuje predpisane pogoje. V primeru ponovitve postopka javnega natečaja prične rok iz tega odstavka ponovno teči. Po dveh ponovitvah javnega natečaja se rok lahko podaljša le, če se na javnem natečaju ne izkažeta kot primerna vsaj dva kandidata.

PODPISI POSLANKE IN POSLANCEV

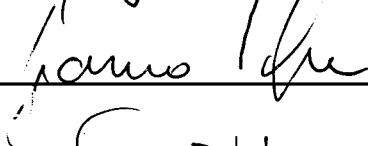
Franc Pukšič

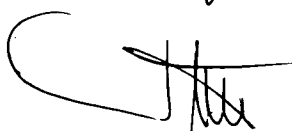
Franc Bogovič

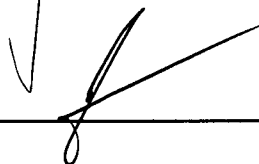
Jasmina Opec

Jakob Presečnik

Mihael Prevc

Janez Ribič

